

JUBILEUSZ 60-LECIA „TECHNIKI ROLNICZEJ OGRODNICZEJ LEŚNEJ”(II)

Jak przypomniał już w pierwszej części artykułu (TROL 5-2014), w kwietniu 1954 r. ukazał się pierwszy egzemplarz „Maszyn Rolniczych”, a jego pierwszym redaktorem naczelnym został inż. **Bogdan Andrzejewski**.

Grupa aktywistów SIMP, która doprowadziła do wydawania czasopisma, zdawała sobie sprawę z tego, że czasopismo musi ściśle współpracować z konkretną komórką SIMP. To samo grono osób rozpoczęło więc prace organizacyjne nad utworzeniem Sekcji Maszyn Rolniczych przy Zarządzie Głównym SIMP. Na zebraniu w dniu 25 stycznia 1955 roku na pierwszego przewodniczącego Sekcji wybrano mgr. inż. Antoniego Kołakowskiego. W roku 1958 utworzono Kolegium Redakcyjne „Maszyn Rolniczych”.

Jak wynika z tego krótkiego wstępu, powstanie i rozwój czasopisma są ściśle związane z ludźmi - ich inicjatywą, aktywnością zawodową i społeczną, i dążnością do doskonalenia siebie i tego, co tworzą.

Przyjrzyjmy się zatem sylwetkom ludzi, którzy tworzyli i rozwijali nasze czasopismo.

Wspomniany wyżej inż. **Bogdan Andrzejewski** od 1950 r. był działaczem SIMP, współtwórcą Sekcji Maszyn Rolniczych SIMP i długoletnim Sekretarzem jej Zarządu.

*Inż. Bogdan Andrzejewski (1918-1994)
Pierwszy Redaktor Naczelny „Maszyn Rolniczych”*

Od 1954 r. był pierwszym redaktorem naczelnym SIMP-owskiego czasopisma „Maszyny Rolnicze”. Funkcję tę pełnił w okresie od 3 lipca 1954 do 31 marca 1957 r. Prowadził on pismo przez najtrudniejsze trzy lata, kiedy formował się zespół redakcyjny i autorski oraz tworzone były organizacyjne i finansowe podstawy czasopisma. Po przekazaniu tej funkcji mgr. inż. R. Gerke przez cały czas pełnił funkcję członka Rady Programowej. Nie zrywając kontaktu z czasopismem, wspomagał je swoim doświadczeniem, wiedzą i życzliwością.

Inż. **Bogdan Andrzejewski** urodził się 4 lutego 1918 r. w Poznaniu. Był synem Mieczysława i Władysławy z d. Gazińskiej. Ojciec jego, powstaniec wielkopolski, przez wiele lat był prokurentem handlowej Spółki Akcyjnej „Maszyny i Narzędzia Rolnicze”. Praca w branży maszyn rolniczych była więc dla inż. Andrzejewskiego kontynuacją rodzinnej tradycji.

Po ukończeniu renomowanego Gimnazjum Adama Mickiewicza w Poznaniu w 1936 r. rozpoczął studia w poznańskiej Wyższej Szkole Budowy Maszyn. Wybuch wojny zastał go na praktyce dyplomowej w warszawskiej Fabryce

Karabinów. Jako ochotnik zgłosił się do wojska i wziął udział w obronie Warszawy. Ranny w nogę uniknął niewoli, a w 1940 r. wrócił do Poznania, aby po roku uciec do Generalnego Gubernatorstwa, gdzie w latach 1942-1945 pracował jako monter objazdowy ciągników i maszyn rolniczych w Radomiu i Jędrzejowie. W 1941 r. założył rodzinę. W maju 1945 r. przeniósł się z rodziną do Łodzi, gdzie podjął pracę w Spółdzielni Społem jako kierownik działu maszyn rolniczych. Wrócił na rok do Poznania, aby dokończyć studia w Szkole Inżynierskiej. Po uzyskaniu w 1948 r. dyplomu inżyniera podjął pracę w Centralnym Biurze Konstrukcyjnym nr 3 w Poznaniu jako kierownik Działu Normalizacji, następnie po roku wrócił do Łodzi, gdzie przez trzy lata był kierownikiem Działu Kontroli Technicznej w Zjednoczeniu Przemysłu Maszyn Rolniczych w Łodzi. W październiku 1952 r. został przeniesiony do łódzkiej filii CBK-3, gdzie ponownie objął kierownictwo Działu Normalizacji.

W lutym 1954 r. wraz z Centralnym Zarządem Przemysłu Maszyn Rolniczych przeniósł się do Warszawy i objął stanowisko kierownika Działu Kontroli Technicznej CZPMR. Po pięciu latach został naczelnikiem Wydziału Produkcji Zjednoczenia Przemysłu Ciągników i Maszyn Rolniczych, a w 1965 r. został przeniesiony służbowo do Centrali Handlowej Sprzętu Rolniczego (późniejszej „Agromy”) na stanowisko Zastępcy Dyrektora ds. Obsługi Techniczno-Handlowej. Na tym stanowisku pracował 17 lat, aż do przejścia na emeryturę w roku 1982.

W młodości był sprinterem, a szybkość i energię w działaniu zachował przez dalsze swe życie, także zawodowe: był zdecydowany i odpowiedzialny za siebie i za zespół, którym kierował. Cieszył się sympatią i uznaniem. Był odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi oraz Złotą Odznaką Honorową SIMP.

Inż. Bogdan Andrzejewski zmarł 27 września 1994 r. w Warszawie.

Jak widać z przebiegu kariery zawodowej inż. Bogdana Andrzejewskiego, jej rozwój przebiegał równoległe do rozwoju branży maszyn rolniczych w powojennej Polsce i związany był z ważnymi instytucjami tej branży.

Następcą inż. Andrzejewskiego na stanowisku redaktora naczelnego „Maszyn Rolniczych” został Rudolf Gerke.

Mgr inż. **Rudolf Gerke**, aktywny w życiu organizacji naukowo-technicznych, w 1953 r. jako prezes Koła SIMP przy Zjednoczeniu Przemysłu Maszyn Rolniczych, podjął skuteczne starania o utworzenie nowego czasopisma poświęconego bieżącym i perspektywicznym problemom produkcji oraz wdrażania mechanizacji pracy w rolnictwie. R. Gerke pełnił funkcję drugiego z kolei redaktora naczelnego tego czasopisma od 1 kwietnia 1957 do 31 maja 1987 r.

Na początku roku 1958 zorganizował on pierwsze Kolegium Redakcyjne, a w styczniu 1959 doprowadził do przemianowania „Maszyn Rolniczych” z kwartalnika w dwumiesięcznik.

W trzecim kwartale 1961 r. czasopismo zostało przejęte przez Wydawnictwo Czasopism Technicznych NOT. Tym samym zakończył się jego proces wydawniczy oparty na pracy społecznej członków SIMP. W czwartym kwartale 1961 r. przekształcono je w miesięcznik. Na początku 1962 roku powołano pierwszą Radę Programową pod przewodnictwem prof. dr. inż. Romana Fałfary.

W styczniu 1963 r. czasopismo otrzymało nowy tytuł „Maszyny i Ciągniki Rolnicze”, jako organ Sekcji Maszyn i Ciągników SIMP.

Mgr inż. **Rudolf Gerke** urodził się 27 stycznia 1914 r. w Brześciu Kujawskim w rodzinie urzędnika państwowego. W roku 1931 ukończył szkołę średnią i podjął studia w Politechnice Warszawskiej. W roku 1934 przerwał studia i w latach 1934-1935 odbył służbę wojskową, po czym podjął studia na Wydziale Teologii Ewangelickiej Uniwersytetu Warszawskiego, które ukończył w roku 1939. W czasie okupacji był członkiem Armii Krajowej, za co w roku 1946 był więziony w Łodzi i Mińsku Mazowieckim. Po wojnie wznowił studia w Politechnice Warszawskiej i w roku 1959 uzyskał tytuł zawodowy inżyniera mechanika, a w roku 1961 magistra inżyniera mechanika.

*Mgr inż. Rudolf Gerke (1914-1994)
Redaktor Naczelny „Maszyn i Ciągników Rolniczych”*

Mgr inż. Rudolf Gerke przez całe życie zawodowe związany był z przemysłem maszyn rolniczych. W marcu 1945 r. podjął pracę w Zjednoczeniu Przemysłu Maszyn Rolniczych, gdzie pełnił wiele funkcji: naczelnika wydziału, głównego specjalisty ds. technicznych, głównego inżyniera oraz naczelnego specjalisty ds. nowych uruchomień.

W roku 1959 zorganizował Biuro Pełnomocnika Rządu ds. zaopatrzenia rolnictwa w maszyny i urządzenia techniczne i kierował nim do roku 1966.

W roku 1974 został przeniesiony do Przemysłowego Instytutu Maszyn Rolniczych, w którym na stanowisku zastępcy dyrektora ds. prognozowania i rozwoju pracował do przejścia na emeryturę w roku 1981.

Po odejściu ze stanowiska redaktora naczelnego, decyzją Zarządu Głównego SIMP mgr inż. Rudolf Gerke został powołany na członka honorowego Rady Programowej czasopisma.

Za pracę zawodową i społeczną mgr inż. Rudolf Gerke wielokrotnie był wyróżniany, m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Srebrną i Złotą Odznaką Honorową NOT, Złotą Odznaką SIMP i wieloma innymi odznaczeniami i medalami.

Mgr inż. Rudolf Gerke zmarł dnia 28 marca 1994 r. w Warszawie.

Kolejnym, trzecim redaktorem naczelnym czasopisma został prof. dr hab. inż. Czesław Waszkiewicz, który pełni tę funkcję do dzisiaj.

Profesor **Czesław Waszkiewicz** urodził się 19 lutego 1944 r. w Szczuczynie w woj. podlaskim. Po ukończeniu szkoły podstawowej w Szczuczynie i Liceum Ogólnokształcącego im.

Mikołaja Kopernika w Grajewie podjął studia na Wydziale Maszyn Roboczych i Pojazdów Politechniki Warszawskiej. Ukończył je w 1969 r., uzyskując tytuł zawodowy magistra inżyniera mechanika.

*Prof. dr hab. inż. Czesław Waszkiewicz
Redaktor naczelny „Techniki Rolniczej Ogrodniczej Leśnej”*

Bogaty życiorys naukowy profesora przedstawiono w poprzednim zeszycie czasopisma (TROL 5-2014). Obecnie skoncentrujemy się na działalności redakcyjnej i wydawniczej.

Profesor Czesław Waszkiewicz jest redaktorem naczelnym dwóch czasopism: naukowo-technicznego „Technika Rolnicza Ogrodnicza Leśna” i naukowego „Annals of Warsaw University of Life Sciences - SGGW. Agriculture (Agricultural and Forest Engineering)” (od 1996 r.).

Po objęciu dnia 1 czerwca 1987 roku redakcji „Maszyn i Ciągników Rolniczych” przez prof. Waszkiewicza nastąpiło poszerzenie kręgu specjalistów zainteresowanych tematyką czasopisma. I tak włączenie tematyki dotyczącej maszyn i urządzeń leśnych oraz problemów związanych z ich eksploatacją i bezpieczeństwem pracy od października 1990 r. spowodowało zmianę tytułu na „Maszyny i Ciągniki Rolnicze i Leśne”. Rozszerzenie zakresu tematycznego o zagadnienia związane z budownictwem rolniczym, przetwórstwem rolnospożywczym oraz ochroną środowiska naturalnego w rolnictwie i leśnictwie od początku 1992 roku spowodowało zmianę tytułu na „Przegląd Techniki Rolniczej i Leśnej”.

Następnie w wyniku połączenia dwóch czasopism: „Przegląd Techniki Rolniczej i Leśnej” (wyd. SIMP) oraz „Technika Rolnicza” (wyd. HORTPRESS Sp. z o.o.) w styczniu 2004 r. powstał nowy miesięcznik pt. „Technika Rolnicza Ogrodnicza Leśna”, którego wydawcą został HORTPRESS Sp. z o.o. Nowy tytuł odzwierciedla kolejne poszerzenie zakresu tematyki o ogrodnictwo.

W roku 2007 HORTPRESS zrzekł się praw do wydawania czasopisma i przekazał je Przemysłowemu Instytutowi Maszyn Rolniczych w Poznaniu, który do dnia dzisiejszego wydaje czasopismo jako dwumiesięcznik.

Jak już wspomniano, na początku 1962 r. powołano pierwszą Radę Programową czasopisma pod przewodnictwem prof. dr inż. Romana Fąfary, dyrektora Instytutu Budownictwa, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie. Funkcję przewodniczącego Rady Programowej prof. Fąfara pełnił w latach 1962-1965.

Zadaniem Rady było kształtowanie merytorycznego poziomu czasopisma i doskonalenie programowania jego treści. W Radzie Programowej zasiadali wybitni specjaliści: pracownicy nauki, przedstawiciele przemysłu, rolnictwa, handlu i sieci obsługowo-naprawczej sprzętu rolniczego. Roztoczyli oni opiekę nad czasopismem, zgłaszali propozycje

autorskie i udzielali pomocy w zakresie opiniowania artykułów. Coroczne posiedzenia Rady i częste posiedzenie jej prezydium przyczyniały się do wprowadzania nowych bodźców i nowych autorów.

Profesor **Roman Fąfara** urodził się 6 kwietnia 1920 r. w Warzycach k. Jasła. Po ukończeniu szkoły średniej w Jasle w 1938 r. rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. W czasie okupacji pracował na wsi i kontynuował studia politechniczne na tajnych kompletach. Uczestniczył także w walce konspiracyjnej jako żołnierz Armii Ludowej. Po zakończeniu wojny kontynuował studia, uzyskując dyplom magistra inżyniera mechanika w Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie w 1948 r. W uczelni tej rozpoczął pracę naukową jako asystent w Katedrze Pojazdów Mechanicznych. W 1948 r. przeniósł się do Wrocławia, gdzie pracował jako starszy asystent, a następnie adiunkt w Katedrze Konstrukcji Maszyn Rolniczych Politechniki Wrocławskiej. W 1951 r. wyjechał do Kłodzka, gdzie objął funkcję kierownika naukowego Stacji Doświadczalnej i kierownika Zakładu Zbioru Zbóż, Zielonek i Kultur Technicznych Instytutu Elektryfikacji i Mechanizacji Rolnictwa (późniejszego IBMER). W 1958 r. objął funkcję zastępcy dyrektora ds. naukowych, a w 1969 r. dyrektora naczelnego IMER. Funkcję tę pełnił do czasu przejścia na emeryturę w 1980 r.

*Prof. dr inż. Roman Fąfara (1920-1987)
Pierwszy Przewodniczący Rady Programowej (1962-1965)*

Z niemal 30-letnim okresem pracy w IBMER wiążą się największe osiągnięcia naukowe prof. R. Fąfary. Tu zdobywał tytuły naukowe: docenta (1954), profesora nadzwyczajnego (1966) i profesora zwyczajnego (1972). Tu znalazł możliwości wykorzystania swoich zdolności organizacyjnych, co dla Instytutu zaowocowało szybkim rozwojem i rozbudową.

Był członkiem m.in. Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej ds. Pracowników Naukowych, Rady Głównej w Ministerstwie Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Komisji Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej KC PZPR, Komisji Nagród Państwowych oraz szeregu towarzystw naukowych.

Za swoją działalność naukową był wielokrotnie nagradzany, m.in. Nagrodami Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki oraz Ministerstwa Rolnictwa, a także odznaczeniami państwowymi, m.in. Orderem Sztandaru Pracy I i II kl., Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi i Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Wysoko oceniły działalność społeczną prof. Fąfary Stowarzyszenia Naukowo-Techniczne NOT, przyznając mu łącznie cztery złote i dwie srebrne Odznaki Honorowe.

Po przejściu na emeryturę prof. Fąfara oddał się pracy

społecznej w Stowarzyszeniach Naukowo-Technicznych, Radzie Gospodarki Żywnościowej, Komitecie Techniki Rolniczej PAN, Komitecie Eksploatacji Maszyn NOT oraz Radach Naukowych kilku instytutów naukowych.

Profesor Roman Fąfara zmarł w pełni sił twórczych dnia 24 marca 1987 r. Jego następcą został prof. zw. dr inż. Henryk Bernacki, zasłużony nauczyciel akademicki.

Profesor **Henryk Bernacki** urodził się dnia 6 stycznia 1923 r. w Żarkach pow. Myszków w rodzinie inteligentnej. Po ukończeniu Liceum w Zawierciu w 1945 r. rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej, które ukończył w roku 1950, uzyskując tytuł zawodowy magistra inżyniera mechanika. Pod koniec studiów prof. Czesław Kanafojski, ówczesny kierownik Katedry Maszyn Rolniczych w Politechnice Wrocławskiej, zaangażował go do pracy w Instytucie Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa, tworzącym się wtedy w Warszawie. Początkowo był tam kierownikiem Zakładu Konstrukcji i Badań Narzędzi Rolniczych, a od 1962 r. zastępcą dyrektora Instytutu ds. naukowych.

*Prof. dr inż. Henryk Bernacki (1923-1998)
Przewodniczący Rady Programowej (1965-1974)*

Od 1951 r. podjął pracę również w Katedrze Maszyn Rolniczych na Wydziale Maszyn i Urządzeń Rolniczych Politechniki Warszawskiej na stanowisku starszego asystenta, następnie adiunkta, a w końcu profesora.

W roku 1964 otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, jako jeden z najmłodszych profesorów w dziedzinie nauk technicznych w Polsce. W r. 1972 uzyskał tytuł profesora zwyczajnego.

W roku 1973, po 23 latach pracy w IBMER, przeszedł do pracy w Ministerstwie Rolnictwa, gdzie objął stanowisko dyrektora Departamentu Nauki. Praca w administracji państwowej nie pociągała go jednak i w 1975 r. powrócił do pracy nauczyciela akademickiego. Przeszedł do SGGW w Warszawie, a stamtąd oddelegowany został do pracy w Politechnice Białostockiej, gdzie przez cztery lata kierował Instytutem Mechaniki. Wrócił do SGGW, gdzie do 1981 r. kierował Zakładem Mechanizacji Ogrodnictwa na Wydziale Techniki Rolniczej i Leśnej. Następnie przeniósł się do Politechniki Warszawskiej, gdzie pełnił funkcję prorektora ds. Filii Politechniki w Płocku. W 1984 r. objął stanowisko profesora w Politechnice w Kolonii. W końcu lat 1980. wrócił na Politechnikę Warszawską, by wkrótce, ze względu na stan zdrowia, przejść na emeryturę.

Profesor Bernacki był odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem

Zasługi, Odznaką Zasłużonego Nauczyciela PRL i Odznaką Zasłużonego Pracownika Rolnictwa.

Prof. zw. dr inż. Henryk Bernacki zmarł dnia 27 sierpnia 1998 r. Jego następcą został inż. Stanisław Rubaj, który pełnił wiele ważnych funkcji kierowniczych w przemyśle maszyn rolniczych.

*Inż. Stanisław Rubaj
Przewodniczący Rady Programowej (1975-1984)*

Inż. **Stanisław Rubaj** był m.in. w latach 1960. dyrektorem Poznańskiej Fabryki Maszyn Żniwnych, w latach 1970. członkiem Zarządu Międzynarodowego Towarzystwa „Agromasz” z siedzibą w Budapeszcie, członkiem Komisji Nr 6 w ramach RWPG z siedzibą w Moskwie, zastępcą dyrektora, a następnie dyrektorem Zjednoczenia Przemysłu Ciągników i Maszyn Rolniczych „Agromet”, w latach 1980. Doradcą Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego, w latach 1990. dyrektorem generalnym AGROMET MOTOIMPORT CO LTD. Przewodniczącym Rady Programowej naszego czasopisma był w latach 1975-1984.

Po inż. S. Rubaju funkcję Przewodniczącego Rady Programowej przejął mgr inż. Aleksander Pruszkowski, który również pełnił wiele ważnych funkcji kierowniczych w przemyśle maszyn rolniczych.

Mgr inż. **Aleksander Pruszkowski** urodził się dnia 20 kwietnia 1930 r. w Żochowie pow. Łomża. Rodzicami jego byli Franciszek i Stefania z domu Nagórka. Do szkoły powszechnej uczęszczał we wsi Radwany w gminie Szumowo. Po wybuchu II wojny światowej jego wieś rodzinna znalazła się pod okupacją sowiecką. Dnia 20 czerwca 1941 r. z matką i bratem Mieczysławem oraz wujem Mieczysławem Nagórka zostali wywiezieni na Syberię (ojciec w tym czasie przebywał w niemieckiej strefie okupacyjnej). Osadzeni zostali w Ałtajskim Kraju. Tam uczęszczał do 10-letniej szkoły we wsi Pośpiecha. W kwietniu 1946 r. Aleksander Pruszkowski wraz z rodziną powrócili z zesłania do kraju.

W 1948 r. ukończył gimnazjum w Zambrowie, a w 1951 r. Liceum Komunikacyjne w Olsztynie i rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach. W 1956 r. ukończył je, otrzymując tytuł zawodowy magistra inżyniera mechanika. Podczas studiów aktywnie uczestniczył w społecznym życiu studenckim. Był członkiem AZS i ZMP, w którym pełnił funkcję przewodniczącego zarządu wydziałowego. Podczas studiów został kandydatem, a następnie członkiem PZPR.

W lipcu 1956 r. rozpoczął pracę w Fabryce Samochodów Ciężarowych w Lublinie. Zaczął od starszego konstruktora, następnie pełnił funkcję kierownika wykonawstwa SOWI, później był zastępcą głównego mechanika i energetyka.

Kolejne stanowiska, jakie piastował w FSC, to: główny mechanik Zakładu Kuźni oraz kierownik Zespołu Wydziałów Montażowych „B”, produkujących wojskowy transporter bojowy „SKOT”.

*Mgr inż. Aleksander Pruszkowski
Przewodniczący Rady Programowej (1984-1991)*

W kwietniu 1967 r. został powołany na stanowisko dyrektora w Inowrocławskiej Fabryce Sprzętu Rolniczego „Inofama” w Inowrocławiu.

W 1971 r. rozpoczął pracę na stanowisku głównego specjalisty ds. uruchomienia produkcji kombajnów zbożowych „Bizon”. Zaś w roku następnym pracował na stanowisku głównego mechanika w Dolnośląskim „Dolzametrze” w Nowej Soli. Dnia 1 stycznia 1972 r. został powołany na stanowisko dyrektora Zakładów Kuzienniczych Przemysłu Maszyn Rolniczych w budowie w Jaworze. Po połączeniu zakładu z Fabryką Maszyn Rolniczych nadal pełnił funkcję dyrektora naczelnego. Od 1982 r. był dyrektorem Zjednoczenia (później Zrzeszenia) „Agromet” w Warszawie. Aleksander Pruszkowski został odznaczony m.in.: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i Sztandarem Pracy II kl. W 1969 r. został Honorowym Obywatelom Miasta Strzelna, a w 2000 r. Honorowym Obywatelom Miasta Jawora.

Mgr inż. Aleksander Pruszkowski był przewodniczącym Rady Programowej czasopisma w latach 1984-1991. Po nim funkcję przewodniczącego przejął prof. dr inż. Zdzisław Kośmicki, pełniąc ją dwukrotnie: w latach 1991-2003 oraz od 2010 r. do dzisiaj - już jako przewodniczący Rady Naukowej „Techniki Rolniczej Ogrodniczej Leśnej”.

Profesor **Zdzisław Kośmicki** urodził się dnia 29 czerwca 1935 r. w Szamotułach w rodzinie rzemieślniczej. Po ukończeniu Liceum Ogólnokształcącego im. Ks. Piotra Skargi w Szamotułach w roku 1953 podjął studia na Wydziale Mechanizacji Rolnictwa ówczesnej Szkoły Inżynierskiej w Poznaniu. Studia te odbył w systemie dwustopniowym i w 1959 r. otrzymał dyplom ukończenia studiów II stopnia na wymienionym Wydziale, już w tym czasie Politechniki Poznańskiej oraz tytuł zawodowy magistra inżyniera mechanika w zakresie maszyn rolniczych.

W 1958 r., będąc jeszcze studentem, podjął pracę w Katedrze Maszyn Rolniczych na stanowisku zastępcy asystenta. Po ukończeniu studiów pracował na etacie asystenta, a w latach 1961-1967 na etacie starszego asystenta. Po uzyskaniu na Wydziale Budowy Maszyn Politechniki Poznańskiej stopnia doktora nauk technicznych (promotorem był prof. Zbigniew Martini) awansował na stanowisko adiunkta. W latach 1971-1982 zatrudniony był na stanowisku docenta i po uzyskaniu w roku 1982 tytułu profesora nauk technicznych został

powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Politechnice Poznańskiej. W 1991 r. Minister Edukacji Naukowej powołał go na stanowisko profesora zwyczajnego w Politechnice Poznańskiej i na tym stanowisku pracował do przejścia na emeryturę w roku 2001.

*Prof. dr inż. Zdzisław Kośmicki, dr h.c.
Przewodniczący Rady Programowej (1991-2003)
i Rady Naukowej (od 2010) czasopisma*

W latach 1977-1996 równoległe z pracą w Politechnice Poznańskiej zatrudniony był w Fabryce Maszyn Rolniczych „Rofama” w Rogoźnie Wlkp. W latach 1985-1995 pracował również w Instytucie Inżynierii Rolniczej na Wydziale Rolniczym Akademii Rolniczej w Szczecinie. Od 1995 r. zatrudniony jest w Przemysłowym Instytucie Maszyn Rolniczych w Poznaniu na stanowisku profesora.

Główne zainteresowania naukowe prof. Kośmickiego to: środowiskowe warunki pracy maszyn rolniczych oraz maszyn do robót ziemnych, wyznaczanie fizykomechanicznych cech roślin i gleby determinujących przebiegi procesów zachodzących w zespołach roboczych, badania maszyn do uprawek pielęgnacyjnych na plantacjach ziemniaków, maszyn do odkamieniania pól uprawnych oraz zbioru roślin żdźbłowych.

Odnaczenia państwowe: Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (2002), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1984), Złoty Krzyż Zasługi (1979) i inne.

W związku z nowymi wymaganiami postawionymi przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, które doceniając poziom publikowanych artykułów umieściło nasz dwumiesięcznik na liście czasopism punktowanych, w roku 2000 Radę Programową przekształcono w Radę Naukową. Pierwszym jej przewodniczącym został prof. dr inż. Zdzisław Kośmicki, dr h.c.

W latach 2004-2010 funkcję przewodniczącego Rady Programowej pełnił prof. dr hab. inż. Jerzy Więsik.

Profesor **Jerzy Więsik** urodził się 15 września 1935 r. w Kłodzie pow. Puławy. W roku 1953 ukończył Technikum Budowy Samochodów w Lublinie i podjął studia na Wydziale Samochodów i Ciągników Politechniki Warszawskiej, które ukończył w 1958 r., uzyskując tytuł magistra inżyniera mechanika.

Pracę zawodową rozpoczął w 1959 r. w Zakładzie Transportu Leśnego na Wydziale Leśnym SGGW na stanowisku asystenta. W r. 1967 przeszedł do Zakładu Mechanizacji Prac Leśnych, tworząc pracownię terenową badania maszyn leśnych i jednocześnie kierując jej pracą.

W roku 1973 uzyskał stopień naukowy doktora nauk leśnych. W roku 1976 został mianowany kierownikiem

Międzywydziałowego Zakładu Mechaniki i Eksploatacji Maszyn SGGW, a od 1977 r. pełnił funkcję kierownika Zakładu Mechanizacji Leśnictwa na Wydziale Techniki Rolniczej i Leśnej SGGW.

W roku 1980 uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk leśnych w zakresie mechanizacji leśnictwa. W roku 1981 został mianowany na stanowisko docenta, a w 1991 r. na stanowisko profesora nadzwyczajnego. W latach 1981-1987 pełnił funkcję prodziekana, zaś w latach 1987-1993 funkcję dziekana Wydziału Techniki Rolniczej i Leśnej SGGW.

*Prof. dr hab. inż. Jerzy Więsik
Przewodniczący Rady Programowej (2004-2010)*

W roku 1990 został powołany na stanowisko zastępcy redaktora naczelnego czasopisma „Maszyny i Ciągniki Rolnicze i Leśne” (obecnie TROL), w którym od podstaw utworzył dział mechanizacji leśnictwa. Jest autorem pierwszego w Polsce podręcznika akademickiego pt. „Maszyny leśne”.

Za swoją działalność prof. Więsik został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, złotą odznaką „Za Zasługi dla SGGW”, Złotą Odznaką ZNP, odznaką „Zasłużony dla Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego”, Medalem „Za zasługi dla Wydziału Inżynierii Produkcji”.

Przedstawione wyżej sylwetki kolejnych redaktorów naczelnych oraz przewodniczących Rady Programowej, a obecnie Rady Naukowej czasopisma „Technika Rolnicza Ogrodnicza Leśna” pokazują nam, jak przez 60 lat z dużym zaangażowaniem wspierali pismo radą, pomocą oraz własnymi publikacjami ludzie niestrudzeni, zaangażowani w rozwój przemysłu ciągników i maszyn rolniczych w Polsce.

W swej dalszej działalności Redakcja i Rada Naukowa czasopisma będą nadal trwały w upowszechnianiu osiągnięć nauki, nowych metod konstruowania i badań maszyn, nowych technologii wytwarzania i napraw maszyn i ciągników rolniczych, leśnych, ogrodniczych oraz dla przetwórstwa spożywczego.

Na łamach czasopisma publikowały swoje prace największe autorytety z dziedziny inżynierii rolniczej powojennej Polski. To, że czasopismo ciągle zwiększa swój zakres tematyczny i wydaje prace recenzowane jest zasługą wielu ludzi, a szczególnie Zespołu Redakcyjnego, którym kieruje prof. Czesław Waszkiewicz.

*Tadeusz Pawlicki
Przemysłowy Instytut Maszyn Rolniczych, Poznań*